

LBRIS | We know
books

The Rogue You Know

Shana Galen

Copyright © 2015 Shana Galen

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Craiul pe care îl iubesc

Shana Galen

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GALEN, SHANA

Craiul pe care îl iubesc / Shana Galen

trad. din limba engleză: Alexandra Cernat . -

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7829-4

I. Cernat, Alexandra (trad.)

821.111

SHANA GALEN

Craiul pe care îl iubesc

Traducere din limba engleză
Alexandra Cernat

LITERA
București

Capitolul 1

– Stai dreaptă, îi șuieră printre dinți contesa văduvă de Dane fiicei sale înainte să se întoarcă spre gazda lor, căreia îi zâmbi rigid în timp ce aceasta continua să pălăvrăgească despre moda bonetelor din acest sezon.

Lady Susanna își îndreptă spatele pe scaunul incomod. Se topea în căldura despre care toate doamnele observaseră că era neobișnuit de mare pentru luna iunie. Susanna flutură din evantai și încercă să participe la discuție, dar nu-i păsa de pălării. Nu-i păsa de petrecerile în grădină. Nu voia să-și găsească un soț. Dacă mama ar fi auzit-o spunând că vânătoarea unui soț nu era interesul ei principal, ar fi încuiat-o pe Susanna zile întregi în camera ei.

Pe Susanna nu o deranja atât de mult pe cât credea mama ei să fie încuiată în cameră. În camera ei se putea cufunda în desenat. Putea scoate creioane sau acuarele și să deseneze până când o durerea mâna. Prefera de mii de ori să deseneze decât să-și petreacă ore întregi brodând în salon, ascultând discursurile mamei despre maniere și etichetă.

Susanna nu avea nevoie să i se spună cum să se comporte. Fusese crescută să fie o tânără perfect educată. Era fiica unui conte. Știa ce se aștepta de la ea.

În primul rând: trebuia să se mărite bine.

În al doilea rând: trebuia să fie absolut tot timpul manierată.

În al treilea rând: trebuia să fie educată, frumoasă, elegantă și spirituală.

Ultima așteptare era chiar intimidantă.

Susanna își petrecuse douăzeci de ani jucând rolul fiicei perfecte a unui conte. Nu prea avusese de ales. Dacă se răzvrătea câtuși de puțin, mama o punea la locul ei. În momentul acesta, Susanna își dorea ca locul ei să fie oriunde altundeva decât aici. Empatiza cu desenele ei nereușite, simțindu-se de parcă ea ar fi fost aruncată

în șemineu și mistuită de flăcări. Ardea încet, chinuitor, încercând să mai ia o ultimă gură de aer.

Nu vedea nimeni că îi murea spiritul? În jurul ei, doamnele zâmbeau, râdeau și beau ceai. Susanna nu avea să mai reziste prea mult timp.

Și nimănui nu-i păsa.

Doamnele din înalta societate erau mult prea preocupate de ele însele – despre ce vorbeau acum? Articole de mercurie? – ca să observe că se sufoca sub presiunea căldurii, a nenumăratelor cești de ceai, a politeții impersonale din râsetele doamnelor și a discuțiilor interminabile despre nasturi.

Dacă ar fi trebuit să-și deseneze viața, ar fi desenat o linie orizontală către infinit.

Susanna își înăbuși țipătul care creștea în interiorul ei, temându-se că, pentru prima dată, ar fi ajuns să urle cu voce tare, în loc să o facă în tăcere, la nesfârșit. Înainte să apuce să se gândească de două ori la ceea ce plănuise, se ridică în picioare. Se clătină, tremurând de teamă și incertitudine, dar trebuia să scape de acolo, ca să nu înnebunească în tăcere.

Lady Dane îi aruncă o privire la fel de tăioasă precum un cuțit.

– Stai jos, Susanna.

– Mă... mă scuzați, murmură Susanna.

– Ce faci?

Susanna șovăi sub intensitatea privirilor celor șase femei din cercul lor. Nu crezuse că era posibil să se simtă mai copleșită de atât, dar privirile reci ale celorlalte femei o făcură să-și încline spatele.

– Mă scuzați, trebuie să găsesc...

– Of, termină cu bâlbâiala. Atunci când dădea ordine, Lady Dane suna ca un câine care latră. Știi că nu suport când te bâlbâi.

– Îmi pare rău. Trebuie să...

– Du-te, draga mea, spuse gazda lor. Unul dintre lachei îți va arăta drumul.

Momentul de libertate al Susannei fu scurt. Nici nu apucase să se îndepărteze de scaun, când mama ei se ridică să meargă după ea. Susanna își înăbuși un plâns. Chiar nu avea nici o scăpare.

– Chiar nu poți aștepta măcar să terminăm conversația? se plânse Lady Dane, de parcă nevoile fiziologice ale Susannei erau cel mai incomod lucru din lume.

– Îmi pare rău, mamă.

– De ce nu rămâi, Dorothea? Întrebă marchiza. Sunt sigură că Lady Susanna poate găsi singură drumul spre toaletă.

Susanna se uită la mama ei. Pe dinăuntru tremura precum insectele pe care frații ei le prindeau cu ace în colecțiile lor. Era sigură că Lady Dane avea să o sfideze pe marchiză. Nu ar lăsa-o niciodată pe fiica ei cea dezamăgitoare să-i scape din priviri.

Susanna mai avea o urmă de speranță. Căsătoria scandalosă a fratelui ei din urmă cu câteva săptămâni micșorase considerabil numărul invitațiilor pe care le primea familia Dane. Familia nu era tocmai evitată, dar își petreceau mai multe nopți acasă decât ar fi trebuit pentru fiica debutantă a unui conte.

Nu că pe ea ar fi deranjat-o.

Mama o bătu ușor pe braț, ascunzând ciupitura dureroasă cu un semn de afecțiune.

– Să nu pierzi vremea.

Susanna nu avea nevoie să fie eliberată de două ori. Practic fugi spre casă.

– E complet în siguranță aici, se auzi vocea marchizei peste peluză. Înțeleg de ce stai cu ochii pe ea ca un vultur. Trebuie să se mărite bine, și nici să nu întârzie prea mult.

Cu cât reușea să scape mai repede de această petrecere în grădină, cu atât mai bine. Fiecare grup de femei pe lângă care trecea îi arunca zâmbete fătarnice înainte să-și ridice evantaiele și să înceapă să șușotească. Câteodată nici măcar nu erau șoapte.

– Dane a introdus un proiect de lege pentru a înființa o forță de poliție centrală! Ce mai urmează? Jandarmi?

Încă vreo câțiva pași.

– Am auzit că fratele ei a deschis o cantină.

Aproape ajunsese.

– St. Giles! Îți poți imagina?

Susanna se strecură în întunericul rece al casei și se sprijini de perete. Închise ochii și își șterse lacrimile dureroase. Inspiră, expiră. Eliberată de șoaptele care nu erau chiar șoapte, de privirile insistente și, mai ales, de mama ei, se gârbovi plină de revoltă.

– Pot să vă ajut, domnișoară?

Își încordă spinarea și deschise ochii. Un lacheu o privea cu un zâmbet confuz. Susanna își imagina că nu se întâmpla foarte des ca o domnișoară să fugă de la petrecerile din grădina marchizei și să se prăbușească de ușurare.

– Toaleta femeilor. Îmi puteți spune unde este?

– Pe aici, Lady Susanna.

Îl urmă prin camerele frumos mobilate, dar reci și impersonale, până când ajunseră într-o cameră mică, plină cu plante, câteva scaune și două oglinjoare cu suport, un urciore cu apă proaspătă, un lighean și paravane pentru intimitate. Susanna păși înăuntru și închise ușa. În sfârșit era singură. Își îndreptă rochia albă de muselină cu betelie albastră în talie. Pălăria ei avea funde care se asortau. Și-ar fi dat-o jos, dacă nu ar fi fost atât de complicat să o prindă înapoi. La lighean, puse apă în castron și își umezi fața. Privindu-se în oglindă, văzu că avea obrajii îmbujorați și că ochii căprui îi străluceau mult prea mult. Avea culoarea tipică a unei persoane cu părul blond-roșiatic, iar pielea ei albă se înroșea mult prea ușor.

În oglindă, văzu ceva mișcându-se, și o femeie cu o pălărie mare, decorată cu pene, ieși de după paravan. I se strânse inima.

Se rugă ca femeia să se întoarcă repede la petrecere și să o lase pe Susanna cu singurătatea ei. Paravanele ofereau o protecție bine-venită.

– Ești Lady Susanna, nu-i așa?

Nu avea unde să se ascundă. Dorința de a se ghemui și de a se prăbuși la podea aproape o copleși, dar era fiica unui conte. Își îndreptă umerii.

– Da, sunt. Îmi pare rău. Nu cred că am făcut cunoștință.

Femeia își aranjă coafura perfectă care era îndesată cu grijă sub pălărie și își turnă apă din urciore ca să se spele pe mâini.

– Sunt Lady Winthorpe.

– A!

Chipul contesei se luminează cu amuzament.

– Înțeleg că ai auzit de mine. Nu-ți face griji. Toți copiii mei sunt căsătoriți. Se aplecă și rânji din dinți în oglindă pentru a-i analiza cu atenție. Nu-ți pot spune ce ușurare este să nu trebuiască să-i împing spre orice bărbat sau femeie cu titlu nobiliar din oraș. Îmi imaginez că mama ta este la capătul puterilor.

Susanna simți cum chipul îi ia foc, iar obrajii i se înroșiră într-un mod care nu o avantaja deloc. Căsătoria lui Dane fusese cu adevărat scandalosă și, din cauza aceasta, nimeni nu vorbea cu ea despre asta.

– Eu..., își simțea limba amorțită și grea.

– Ce l-a apucat pe conte? Întrebă contesa, aranjându-și penele albe și galbene ale pălăriei care se asortau cu rochia. De ce s-ar căsători cu o persoană atât de nepotrivită?

Contesa se întoarse și se uită direct la Susanna.

– Lady Elizabeth este fiica marchizului de Lyndon.

O spusese atât de des încât devenise un refren.

Contesa își deschise evantaiul și începu să-l fluture. Pe el era pictat un păun cu penele întinse.

– Lady Elizabeth a fost crescută în mahala ca o hoată. Nici măcar faptul că este fiica unui marchiz nu o poate salva.

Nu avea de gând să se facă mică. Se forță să-și mențină spațele drept.

– Fratele meu o iubește. Asta este suficient pentru mine.

– Iubire. Ce drăguț!

Contesa închise evantaiul și o bătu ușor cu el pe Susanna pe braț.

– Ce părere are mama ta despre această declarație de iubire?

– Eu...

Susanna nu avea nici o idee. Nu o auzise niciodată pe mama ei vorbind despre cuvântul iubire, deși critica deseori căsătoria nepotrivită a fiului ei celui mare.

– A fost îndrăgostită cândva. Ți-a spus vreodată asta?

Susanna nu îndrăzni să deschidă gura, de teamă că avea să se bâlbâie. Încă mai vorbeau despre contesa văduvă de Dane? Sigur nu fusese niciodată îndrăgostită. Mama ei nu știa semnificația aceluia cuvânt. Dar poate Lady Winthorpe vorbea despre tatăl Susannei care murise. Nici el nu-și copleșise copiii cu afecțiune, mai ales pe ea. Dar poate contesa confunda căsătoria contelui cu una din dragoste.

– Tatăl meu și mama mea...

Contesa flutură evantaiul, abia ratând să n-o lovească pe Susanna în bărbie.

– Nu mă refer la căsătoria mamei tale. Îmi imaginez că s-a căsătorit cu el pentru titlu și avere. Mama ta nu e proastă. Dar au existat zile, în tinerețea noastră, când am crezut că va alege un alt drum. Ochii albaștri ai femeii deveniseră atât de neclari încât păreau gri. Un iubit tânăr și atrăgător. Picnicuri în Hyde Park. Nopti în Grădinile Vauxhall. Nopti lungi și întunecate.

Îi făcu cu ochiul Susannei, iar aceasta tresări șocată.

Aluzia... sau era o insinuare... sau un indiciu...?

Nu o putea crede pe contesă.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Nu, văd că nu înțelegi. În orice caz, mama ta a făcut o alegere.

Femeia miji ochii, care erau din nou albaștri. Contesa o privea cu atâta intensitate, încât Susanna făcu un pas înapoi. Contesa își lovi ușor bărbia cu evantaiul.

– Mă întreb...

Susanna își ținu respirația și se aplecă în față pentru a auzi fiecare silabă. Degeaba. Femeia nu mai continuă. Liniștea interminabilă, împreună cu curiozitatea ei, o făcu pe Susanna să o îndemne pe Lady Winthorpe să continue.

– Vă întrebați?

De dincolo de ușa se auzeau voci care urcau și coborau, iar Susanna oftă ușor, în semn de protest. Ușa se deschise și apărură două femei care vorbeau în șoaptă. După o privire către Susanna, se opriră din conversație. Se uitară una la alta, dispărură în spatele unui paravan și izbucniră în râs. Susanna lovi cu vârful pantofului covorul roz pal.

– Să ai o zi bună! îi spuse contesa, apoi deschise ușa și ieși în camera de muzică.

Susanna rămase pe loc, înconjurată de râsetele din spatele ei și întrebările care i se învăteau în minte precum particulele de praf. Nu ar fi trebuit să pună întrebări indiscrete, dar întotdeauna făcea ce trebuia. Atacă cu agresivitate covorul, lovind firele cu pantoful. Prinse mânerul ușii înainte ca aceasta să apuce să se închidă. Contesa se întoarse când Susanna apărură în spatele ei, iar Susanna profită de avantajul provocat de surprinderea femeii.

– Nu mă pot abține, doamnă. Ce vă întrebați?

– Cred că ar fi mai bine să nu răspund la această întrebare. Vorbea încet, accentuând fiecare cuvânt. Cântărind fiecare silabă înainte să o rostească. Mama ta nu ar fi încântată.

Și zări din nou privirea aceea, privirea plină de milă pe care oamenii i-o aruncă unei insecte prinsă cu ace.

– Dar te văd, Lady Susanna, cu părul și nasul acela și mă întreb. Traversă camera de muzică. Chiar mă întreb.

Susanna își atinse părul și nasul. Ce era cu ele? Contesa încerca să o deruteze intenționat?

Susanna se prăbuși pe scaunul de la pian. Își folosise ultima urmă de curaj încercând, fără succes, să obțină informații. În momentul acesta, curajul nu mai conta. Nu era o opțiune să o urmărească pe contesă, căci asta ar fi însemnat să se întoarcă la petrecere.

Și nici nu voia să meargă înapoi la toaletă.

Se îndreptă către o harpă și ciupi una dintre corzi, simțind vibrația puternică a firelor groase prin mânășă. Întotdeauna vrusese să cânte la harpă, dar mama ei nu-i permisesese să învețe. I se părea indecent să stea cu instrumentul între picioare. Susanna mai ciupi o coardă, bucurându-se de sunetul ușor și diafan.

Ce vrusese să spună contesa de Winthorpe despre faptul că mama ei fusese îndrăgostită? Oare mama ei se îndrăgostise de un bărbat înainte să-l cunoască pe tatăl Susannei? Un bărbat pe care îl cunoscuse în Hyde Park... nu, nu în Hyde Park. Hyde Park era un loc la modă, un loc în care să observi și să fii observat. Briza și soarele din Hyde Park izgoneau orice scandal.

Dar grădinile întunecate și senzuale de la Vauxhall...

Susanna nu fusese niciodată acolo. Mama ei nu îi permisesese acest lucru. Frații ei le vizitaseră cu siguranță, dar Susanna nu avea libertatea lor.

Ar trebui să o întrebe pe mama ce vrusese să spună Lady Winthorpe. Reacția i-ar putea oferi un indiciu. Bineînțeles, mama i-ar fi putut spune și că nu era problema ei, dar Susanna avea douăzeci de ani acum și cu siguranță avea să se mărite în următorul an. Poate Lady Dane avea să se bucure de ocazia de a împărtăși poveștile despre zilele ei ca tânără debutantă.

Susanna aproape izbucni în râs. Mama ei nu se bucura de nimic altceva decât să-i ceară Susannei să stea nemișcată și să-și țină

spatele drept. Poate o putea ruga pe noua ei soră să o ducă. Marlowe îi promisese Susannei o aventură ca pedeapsă pentru că pierduse un pariu. Susannei i-ar fi plăcut la nebunie o aventură.

Bineînțeles, mama ei nu avea să permită niciodată asta. Fetele cuviincioase nu fugeau să trăiască aventuri. Câteodată, Susanna era sătulă să se poarte cuviincios.

Ușa camerei de muzică se deschise și intră Lady Litton, închi-zând-o repede în urma ei. Era cu câțiva ani mai mare decât Susanna și se logodise după primul sezon londonez. Deja îi dăruise vicontelui cu care se căsătorise doi copii sănătoși.

Susanna se ridică, iar vicontesa, simțind mișcarea, se întoarse.

– A, tu erai, spuse făcând un gest disprețuitor din mână. Fugi înapoi la mama ta. Se așteaptă să râzi la vorbele ei de duh.

– Mama mea nu spune vorbe de duh.

Era evident că femeia nu o cunoștea pe Lady Dane. Și era și mai evident că Susanna făcuse o greșală când vorbise cu voce tare. Lady Litton își încruntă sprâncenele întunecate și își țuguie buzele și mai tare.

– Nu asta voiam să spun.

Nu. Voia să o convingă pe Susanna să fugă. Fără îndoială, Lady Litton avea o întâlnire cu un prieten sau un amant în această cameră, deși Susanna nu știa cine din moment ce aceasta era o petrecere în grădină pentru femei. Pentru o clipă, Susanna își dori să fi fugit pur și simplu.

Dar apoi ceva o făcu să-și îndrepte umerii. Poate gândul unei aventuri. Poate era încă prizonieră în fantezia de la Vauxhall, încă își imagina că poate fi altcineva în timpul acelor plimbări întunecate.

Cineva curajos, interesant și atrăgător.

– De ce nu fugi tu înapoi la mama ta? întrebă Susanna, surprinsă când cuvintele din gândurile ei îi ieșiră pe gură. Momentan, eu folosesc această cameră.

– Atunci folosește alta.

Lady Litton se apropie, ținând umbrela de soare în fața ei, ca pe o armă. Susanna simți cum picioarele i se pregăteau să fugă spre ușă, dar rămase nemișcată, deși tremura pe dinăuntru.

– Tu să folosești alta.

Lady Litton făcu ochii mari. Apoi zâmbi, un zâmbet foarte meschin.

– A, înțeleg. Noua ta soră te influențează. Spune-mi, Lady Susanna, ce urmează? O să furi din buzunare și o să-ți ridici fustele pentru orice bărbat pe o alee întunecată?

Brațul Susannei se ridică fără permisiunea ei, iar palma făcu contact zgomotos cu obrazul lui Lady Litton. Pe chipul palid al vicontesei apărură o pată roșie, iar ea își duse mâna la semnul ofensator și îi aruncă o privire șocată și oripilată.

Susanna se gândea că și ea avea probabil aceeași privire. Ce făcuse?

Dacă afla mama ei?

Deschise gura să-și ceară scuze, dar Lady Litton începu să țipe înainte ca Susanna să aibă ocazia să o facă.

– Nenorocito! Uite ce-ai făcut!

Susanna o privea uimită, în tăcere, în timp ce lui Lady Litton i se prelinse o lacrimă pe obraz.

– Dacă vrei camera, ia-o.

Vicontesa plecă cu pași apăsați, cu fustele fluturând și foșnind, cu mâna încă la pielea înroșită.

Susanna se uită după ea până când ușa se trânti și apoi se uită la mâna ei, care încă o ustura de la forța cu care o lovise.

Poate că nu era o lașă atât de mare pe cât credea.

Și poate acum era momentul perfect pentru o aventură.

Gideon stătea în mijlocul Galeriei de Aur din catedrala St. Paul. Întreaga Londră se întindea în fața lui. Soarele apunea peste fluviul Tamisa, împânzit de bărci de toate formele și mărimile. Pădurea de catarge răsărea din apa învolburată precum crengile uscate ale copacilor în mijlocul iernii. În spatele lor, clădirile acoperite de funingine erau înghesuite, parcă îngrămadite de teamă. Era o zi caldă, iar străzile erau pline de oameni grăbiți, care își făceau loc înghiontind mulțimea. Negustorii își împingeau căruțele, copiii alergau după câini, iar caii trăgeau trăsuri șubrede. Câteodată zgomotul străzilor îl surzea.

Deasupra, la înălțime, domnea o tăcere încântătoare. Vântul îi vuia în urechi și îi răvășea părul.

– M-aș putea obișnui cu o priveliște ca asta, spus Gideon și își întinse brațele, precum un rege care își privea regatul. Inspiră